

PAPER 4
GOD'S RELATION TO THE UNIVERSE

THE Universal Father has an eternal purpose pertaining to the material, intellectual, and spiritual phenomena of the universe of universes, which he is executing throughout all time. God created the universes of his own free and sovereign will, and he created them in accordance with his all-wise and eternal purpose. It is doubtful whether anyone except the Paradise Deities and their highest associates really knows very much about the eternal purpose of God. Even the exalted citizens of Paradise hold very diverse opinions about the nature of the eternal purpose of the Deities.

It is easy to deduce that the purpose in creating the perfect central universe of Havona was purely the satisfaction of the divine nature. Havona may serve as the pattern creation for all other universes and as the finishing school for the pilgrims of time on their way to Paradise; however, such a supernal creation must exist primarily for the pleasure and satisfaction of the perfect and infinite Creators.

The amazing plan for perfecting evolutionary mortals and, after their attainment of Paradise and the Corps of the finality, providing further training for some undisclosed future work, does seem to be, at present, one of the chief concerns of the seven superuniverses and their many subdivisions; but this ascension scheme for spiritualizing and training the mortals of time and space is by no means the exclusive occupation of the universe intelligences. There are, indeed, many other fascinating pursuits which occupy the time and enlist the energies of the celestial hosts.

1. THE UNIVERSE ATTITUDE OF THE FATHER

For ages the inhabitants of Urantia have misunderstood the providence of God. There is a providence of divine outworking on your world, but it is not the childish, arbitrary, and material ministry many mortals have conceived it to be. The providence of God consists in the interlocking activities of the celestial beings and the divine spirits who, in accordance with cosmic law, unceasingly labor for the honor of God and for the spiritual advancement of his universe children.

Can you not advance in your concept of God's dealing with man to that level where you recognize that the watchword of the universe is progress? Through long ages the human race has struggled to reach its present position. Throughout all these millenniums Providence has been working out the plan of progressive evolution. The two thoughts are not opposed in practice, only in man's mistaken concepts. Divine providence is never arrayed in opposition to true human progress, either temporal or spiritual.

POGLAVLJE 4
BOŽJI ODNOS PREMA SVEMIRU

OTAC Svih ima vječnu namjeru vezanu uz materijalne, intelektualne i duhovne pojave svemira nad svemirima koju provodi širom cijelog vremenskog prostranstva. Bog je stvorio svemire vlastitom slobodnom i suverenom voljom i prema svojoj svemudroj i vječnoj namjeri. Neizvjesno je da li je osim Rajskih Božanstava i njihovih najviših suradnika, itko drugi odveć upoznat s Božjom vječnom namjerom. Čak i uzvišeni državljani Raja imaju vrlo različita mišljenja o prirodi vječne namjere Božanstava.

Lako je zaključiti da je namjera pri stvaranju savršenog centralnog svemira Havone bilo puko zadovoljstvo božanske prirode. Havona može služiti bilo kao uzorak za stvaranje svih drugih svemira ili kao završna škola hodočasnika vremena na njihovom putovanju prema Raju; unatoč tome, takva uzvišena tvorevina mora postojati prije svega kako bi pružila užitek i zadovoljstvo savršenim i beskonačnim Stvoriteljima.

Čini se da trenutno zadirujući plan usavršavanja evolutivnih smrtnika te nakon njihovog postignuća Raja i Zbora finalista, stvaranje uvjeta za daljnju obuku za neki nepoznati budući rad, predstavljaju jednu od glavnih preokupacija sedam nadsvemira i njihovih brojnih podgrupa; ali ovaj plan uspinjanja koji vodi k produhovljenju i obuci smrtnika vremena i prostora, nikako nije isključiva preokupacija svemirskih inteligencija. Vrijeme i energije nebeskog mnoštva zaokupljaju mnoga druga zadirujuća nastojanja.

1. OČEV STAV PREMA SVEMIRU

Žitelji Urantije su stoljećima pogrešno shvaćali Božju providnost. Na vašem svijetu djeluje providnost koja je djelo božanstva i koja nije djetinjasta, svojevoljna i materijalna služba kakvom je mnogi smrtnici smatraju. Božja providnost počiva u uzajamno usklađenim i povezanim djelatnostima nebeskih bića i božanskih duhova koji u skladu s kozmičkim zakonom, neumorno rade u čast Bogu i u interesu duhovnog napretka djece svemira.

Zar vaše shvaćanje Božjeg odnosa prema čovjeku ne može uznapredovati do razine gdje možete razumjeti da je napredak parola svemira? Kroz duga stoljeća, ljudska rasa se borila da dostigne svoj sadašnji status. Kroz sva ova tisućljeća, Providnost je razrađivala i sprovodila plan progresivne evolucije. Praktično ova dva pojma nisu suprotna i čovjek griješi kad ih smatra proturiječnim. Božanska providnost se nikad nije usprotivila stvarnom ljudskom napretku, bilo svjetovnom ili duhovnom. Providnost uvijek

Providence is always consistent with the unchanging and perfect nature of the supreme Lawmaker.

"God is faithful" and "all his commandments are just." "His faithfulness is established in the very skies." "Forever, O Lord, your word is settled in heaven. Your faithfulness is to all generations; you have established the earth and it abides." "He is a faithful Creator."

There is no limitation of the forces and personalities which the Father may use to uphold his purpose and sustain his creatures. "The eternal God is our refuge, and underneath are the everlasting arms." "He who dwells in the secret place of the Most High shall abide under the shadow of the Almighty." "Behold, he who keeps us shall neither slumber nor sleep." "We know that all things work together for good to those who love God," "for the eyes of the Lord are over the righteous, and his ears are open to their prayers."

God upholds "all things by the word of his power." And when new worlds are born, he "sends forth his Sons and they are created." God not only creates, but he "preserves them all." God constantly upholds all things material and all beings spiritual. The universes are eternally stable. There is stability in the midst of apparent instability. There is an underlying order and security in the midst of the energy upheavals and the physical cataclysms of the starry realms.

The Universal Father has not withdrawn from the management of the universes; he is not an inactive Deity. If God should retire as the present upholder of all creation, there would immediately occur a universal collapse. Except for God, there would be no such thing as reality. At this very moment, as during the remote ages of the past and in the eternal future, God continues to uphold. The divine reach extends around the circle of eternity. The universe is not wound up like a clock to run just so long and then cease to function; all things are constantly being renewed. The Father unceasingly pours forth energy, light, and life. The work of God is literal as well as spiritual. "He stretches out the north over the empty space and hangs the earth upon nothing."

A being of my order is able to discover ultimate harmony and to detect far-reaching and profound co-ordination in the routine affairs of universe administration. Much that seems disjointed and haphazard to the mortal mind appears orderly and constructive to my understanding. But there is very much going on in the universes that I do not fully comprehend. I have long been a student of, and am more or less conversant with, the recognized forces, energies, minds, morontias, spirits, and personalities of the local universes and the superuniverses. I have a general understanding of how these agencies and

djeluje u skladu s nepromjenljivom i savršenom prirodom najvišeg Zakonodavca.

Vjeran je Bog" i "sve su zapovijedi njegove pravedne." "Njegova vjernost je ustanovljena na nebu samom." "Do vijeka, Gospodine, riječ tvoja ostaje stalna poput nebesa. Od koljena do koljena tvoja je vjernost, učvrstio si zemlju i ona stoji." "On je vjeran Stvoritelj."

Neograničene su sile i ličnosti koje Otac može upotrijebiti kako bi utvrdio svoju namjeru i održao svoja stvorena bića. "Bog vječni tvoje je utočište a na zemlji drevna mišica njegova." "Ti što prebivaš pod zaštitom Višnjega, što počivaš u sjeni Svemogućega." "Gle, ne dremlje i ne spava čuvar naš." "Znamo da Bog čini da sve pridonosi dobru onih koji ga ljube," "jer Gospodin ima oči na pravednicima i uši svoje priklanja molitvama njihovim."

Bog "svemir uzdržava svojom silnom riječi." I pri rođenju novih svjetova, on "šalje svoje Sinove i oni ih stvaraju." Bog ne samo što stvara, već "sviju sačuva." Bog neprestano održava sve materijalne stvari i sva duhovna bića. Svemiri su vječno postojani. Stabilnost postoji unatoč prividnoj nestabilnosti. Red i sigurnost vladaju u pozadini energetske uskomešanosti i fizičkih kataklizmi zvijezdanih carstava.

Otac Svih se nije povukao od uprave nad svemirima; on nije neaktivno Božanstvo. Ako bi se Bog povukao s položaja nazočnog održavatelja cijele tvorevine, smjesta bi nastupio opći kolaps. Da nije Boga, ne bi postojalo to što zovemo stvarnošću. Upravo sada kao i kroz daleka stoljeća prošlosti ili tijekom vječne budućnosti, Bog nastavlja održavati svemir. Božanski domet obujmljuje kružnicu vječnosti. Svemir nije navijen kao sat na određeno vrijeme kako bi nedugo zatim prestao funkcionirati; sve se neprestano obnavlja. Otac neprestano izlijeva energiju, svjetlost i život. Božja djela su doslovna kao i duhovna. "On povrh praznine Sjever razapinje, drži zemlji o ništa obješenu."

Svako biće moje vrste ima sposobnost opažanja vrhunskog sklada i dalekosežne i temeljne koordinacije rutinskih administrativnih poslova svemira. Mnogo toga što smrtničkom umu djeluje nepovezano i nasumično meni djeluje sredeno i konstruktivno. Ali velik dio onoga što se događa u svemirima ni ja posve ne razumijem. Dugo sam se bavio izučavanjem i više-manje sam upoznat s poznatim silama, energijama, umovima, morontijama, duhovima i ličnostima lokalnih svemira i nadsvemira. Uopćeno razumijem metode djelovanja ovih činitelja i ličnosti i blisko sam upoznat s djelovanjima

personalities operate, and I am intimately familiar with the workings of the accredited spirit intelligences of the grand universe. Notwithstanding my knowledge of the phenomena of the universes, I am constantly confronted with cosmic reactions which I cannot fully fathom. I am continually encountering apparently fortuitous conspiracies of the interassociation of forces, energies, intellects, and spirits, which I cannot satisfactorily explain.

I am entirely competent to trace out and to analyze the working of all phenomena directly resulting from the functioning of the Universal Father, the Eternal Son, the Infinite Spirit, and, to a large extent, the Isle of Paradise. My perplexity is occasioned by encountering what appears to be the performance of their mysterious co-ordinates, the three Absolutes of potentiality. These Absolutes seem to supersede matter, to transcend mind, and to supervene spirit. I am constantly confused and often perplexed by my inability to comprehend these complex transactions which I attribute to the presences and performances of the Unqualified Absolute, the Deity Absolute, and the Universal Absolute.

These Absolutes must be the not-fully-revealed presences abroad in the universe which, in the phenomena of space potency and in the function of other superultimates, render it impossible for physicists, philosophers, or even religionists to predict with certainty as to just how the primordials of force, concept, or spirit will respond to demands made in a complex reality situation involving supreme adjustments and ultimate values.

There is also an organic unity in the universes of time and space which seems to underlie the whole fabric of cosmic events. This living presence of the evolving Supreme Being, this Immanence of the Projected Incomplete, is inexplicably manifested ever and anon by what appears to be an amazingly fortuitous co-ordination of apparently unrelated universe happenings. This must be the function of Providence--the realm of the Supreme Being and the Conjoint Actor.

I am inclined to believe that it is this far-flung and generally unrecognizable control of the co-ordination and interassociation of all phases and forms of universe activity that causes such a variegated and apparently hopelessly confused medley of physical, mental, moral, and spiritual phenomena so unerringly to work out to the glory of God and for the good of men and angels.

But in the larger sense the apparent "accidents" of the cosmos are undoubtedly a part of the finite drama of the time-space adventure of the Infinite in his eternal manipulation of the Absolutes.

opunomoćenih inteligencija duha velikog svemira. Ali unatoč svojoj upoznatosti s kozmičkim pojavama, neprestano susrećem kozmičke reakcije koje ne mogu u cjelosti objasniti. Neprestano nalazim naizgled slučajne zavjere međupovezanosti sila, energija, intelekta i duhova koje ne mogu zadovoljavajuće objasniti.

Stručno sam sposoban ustanoviti i analizirati djelovanja svih pojava koje predstavljaju neposredan rezultat djelovanja Oca Svih, Vječnog Sina, Beskonačnog Duha i u velikoj mjeri, Rajskog Otoka. Moju zbunjenost izazivaju susreti s pojavama koje djeluju kao ispoljenja triju Absoluta potencijalnosti, koji su ravnopravni osobama Rajskog Trojstva. Čini se da ovi Apsoluti nadomiještaju materiju, prevazilaze um i nadilaze duh. Neprestano sam zbunjen i često zapanjen vlastitom nasposobnošću shvaćanja ovih složenih djelovanja koja pripisujem prisutnostima i djelovanjima Neograničenog Apsoluta, Božanskog Apsoluta i Univerzalnog Apsoluta.

Ovi Apsoluti moraju biti te nepotpuno obznanjene prisutnosti u svemirima koje, kad se radi o ispoljenjima prostorne potencije i dejstvu drugih nadultimata, spriječavaju uspjeh fizičara, filozofa pa čak i religioznih ljudi, pri njihovim nastojanjima da sa sigurnošću predvide način na koji praiskoni sile, koncepta ili duha odgovoraju na zahtjeve složenih situacija stvarnosti koje nameću najviša usklađenja i ultimne vrijednosti.

U svemirima vremena i prostora pored toga vlada organsko jedinstvo i čini se da ovo jedinstvo predstavlja podlogu cjelokupnog tkiva kozmičkih događaja. Ova se živa prisutnost evolutivnog Vrhovnog Bića, Imanentnost Projiciranog Nepotpunog, tako često neobjašnjivo ispoljava u vidu onoga što djeluje kao zapanjujuće slučajna i nepredvidiva koordinacija naizgled nepovezanih kozmičkih događaja. Ovo mora biti djelo Providnosti--domena Vrhovnog Bića i Združenog Činitelja.

Sklon sam vjerovati da je upravo ova rasprostranjena i uopćeno neprepoznatljiva kontrola nad koordinacijom i međupovezanosti svih faza i oblika kozmičke aktivnosti to što omogućuje da takva raznovrsna i prividno beznačajno zbrkana mješavina fizičkih, mentalnih, moralnih i duhovnih pojava može funkcionirati tako nepogrešivo u slavu Boga i u cilju dobrobiti ljudi i anđela.

Ali u širem smislu riječi, takozvane kozmičke "slučajnosti" su nesumnjivo dio konačne drame vremensko-prostorne pustolovine Beskonačnog pri njegovoj vječnoj manipulaciji nad Absolutima.

2. GOD AND NATURE

Nature is in a limited sense the physical habit of God. The conduct, or action, of God is qualified and provisionally modified by the experimental plans and the evolutionary patterns of a local universe, a constellation, a system, or a planet. God acts in accordance with a well-defined, unchanging, immutable law throughout the wide-spreading master universe; but he modifies the patterns of his action so as to contribute to the co-ordinate and balanced conduct of each universe, constellation, system, planet, and personality in accordance with the local objects, aims, and plans of the finite projects of evolutionary unfolding.

Therefore, nature, as mortal man understands it, presents the underlying foundation and fundamental background of a changeless Deity and his immutable laws, modified by, fluctuating because of, and experiencing upheavals through, the working of the local plans, purposes, patterns, and conditions which have been inaugurated and are being carried out by the local universe, constellation, system, and planetary forces and personalities. For example: As God's laws have been ordained in Nebadon, they are modified by the plans established by the Creator Son and Creative Spirit of this local universe; and in addition to all this the operation of these laws has been further influenced by the errors, defaults, and insurrections of certain beings resident upon your planet and belonging to your immediate planetary system of Satania.

Nature is a time-space resultant of two cosmic factors: first, the immutability, perfection, and rectitude of Paradise Deity, and second, the experimental plans, executive blunders, insurrectionary errors, incompleteness of development, and imperfection of wisdom of the extra-Paradise creatures, from the highest to the lowest. Nature therefore carries a uniform, unchanging, majestic, and marvelous thread of perfection from the circle of eternity; but in each universe, on each planet, and in each individual life, this nature is modified, qualified, and perchance marred by the acts, the mistakes, and the disloyalties of the creatures of the evolutionary systems and universes; and therefore must nature ever be of a changing mood, whimsical withal, though stable underneath, and varied in accordance with the operating procedures of a local universe.

Nature is the perfection of Paradise divided by the incompleteness, evil, and sin of the unfinished universes. This quotient is thus expressive of both the perfect and the partial, of both the eternal and the temporal. Continuing evolution modifies nature by augmenting the content of Paradise perfection and by diminishing the content of the evil, error, and disharmony of relative reality.

2. BOG I PRIRODA

Priroda u ograničenom smislu predstavlja uobičajeni način Božjeg fizičkog ispoljenja. Eksperimentalni planovi i evolutivni uzorci koji djeluju u određenom lokalnom svemiru, zvijezdu, sistemu ili planetu uvjetuju i mijenjaju Božje ponašanje. Širom prostranog glavnog svemira, Bog djeluje u skladu s čvrsto utvrđenim, nemijenjajućim i nepromjenljivim zakonom; ali on isto tako mijenja uzorke djelovanja kako bi bilo koji svemir, zvijezde, sistem, planet ili ličnost mogli djelovati koordinirano i uravnoteženo i u skladu s lokalnim poslovima, ciljevima i planovima evolutivnog razvoja konačnih bića.

Priroda, stoga, onakva kakvom je smrtni čovjek shvaća, predstavlja osnovni temelj i fundamentalnu podlogu nemijenjajućeg Božanstva i njegovih nepromjenljivih zakona; lokalni planovi, namjere, uzorci i uvjeti koje uvode i sprovode lokalni svemiri, zvijezda, sistemi i planetarne sile i ličnosti ponekad modificiraju, remete ili mijenjaju ove Božje planove. Na primjer: Nakon što se postave i utvrde u Nebadonu, Božji zakoni podilaze promjenu ovisno o planovima Sina Stvoritelja i Stvaralačkog Duha vašeg lokalnog svemira; na njih pored toga utječu greške, propusti i pobune određenih bića koja žive bilo na vašem svijetu ili Sataniji, vašem planetarnom sistemu.

Priroda je vremensko-prostorna rezultanta dvaju kozmičkih faktora: kao prvo nepromjenljivosti, savršenstva i pravičnosti Rajskog Božanstva, a zatim eksperimentalnih planova, izvršnih omaški, pobunjeničkih grešaka, nepotpunog razvoja i nesavršene mudrosti izvan-Rajskih bića, od najviših do najnižih. Jasno je stoga da priroda nosi jednoliku, nepromjenljivu, veličanstvenu i izvanredanu nit savršenstva koja vuče porijeklo iz kružnice vječnosti; ali da je zahvaljujući djelima, greškama i nelojalnosti stvorenih bića evolutivnih sistema i svemira u svakom svemiru, na svakom planetu i u svakom individualnom životu, ista ova priroda izmijenjena, uvjetovana i eventualno nagrađena; i tako, premda je ispod površine stabilna, priroda zauvijek mora imati promjenljivo raspoloženje i čak biti hirovita, varirajući s operativnim postupcima određenog lokalnog svamira.

Priroda je Rajsko savršenstvo podijeljeno nepotpunošću, zlom i grijehom nedovršenih svemira. Ovaj količnik stoga govori kako o savršenom tako i o djelomičnom, kako o vječnom tako i o vremensko-zemaljskom. U svom tijeku, evolucija mijenja prirodu uvećavajući mjeru Rajskog savršenstva i umanjujući mjeru zla, greške i nesklada relativne stvarnosti.

God is not personally present in nature or in any of the forces of nature, for the phenomenon of nature is the superimposition of the imperfections of progressive evolution and, sometimes, the consequences of insurrectionary rebellion, upon the Paradise foundations of God's universal law. As it appears on such a world as Urantia, nature can never be the adequate expression, the true representation, the faithful portrayal, of an all-wise and infinite God.

Nature, on your world, is a qualification of the laws of perfection by the evolutionary plans of the local universe. What a travesty to worship nature because it is in a limited, qualified sense pervaded by God; because it is a phase of the universal and, therefore, divine power! Nature also is a manifestation of the unfinished, the incomplete, the imperfect outworkings of the development, growth, and progress of a universe experiment in cosmic evolution.

The apparent defects of the natural world are not indicative of any such corresponding defects in the character of God. Rather are such observed imperfections merely the inevitable stop-moments in the exhibition of the ever-moving reel of infinity picturization. It is these very defect-interruptions of perfection-continuity which make it possible for the finite mind of material man to catch a fleeting glimpse of divine reality in time and space. The material manifestations of divinity appear defective to the evolutionary mind of man only because mortal man persists in viewing the phenomena of nature through natural eyes, human vision unaided by morontia mota or by revelation, its compensatory substitute on the worlds of time.

And nature is marred, her beautiful face is scarred, her features are seared, by the rebellion, the misconduct, the misthinking of the myriads of creatures who are a part of nature, but who have contributed to her disfigurement in time. No, nature is not God. Nature is not an object of worship.

3. GOD'S UNCHANGING CHARACTER

All too long has man thought of God as one like himself. God is not, never was, and never will be jealous of man or any other being in the universe of universes. Knowing that the Creator Son intended man to be the masterpiece of the planetary creation, to be the ruler of all the earth, the sight of his being dominated by his own baser passions, the spectacle of his bowing down before idols of wood, stone, gold, and selfish ambition--these sordid scenes stir God and his Sons to be jealous for man, but never of him.

Bog nije osobno prisutan u prirodi niti u bilo kojoj prirodnoj sili, jer priroda predstavlja rezultat dodavanja nesavršenosti progresivne evolucije a nekom prilikom i nesavršenosti posljedica ustaničke pobune, na Rajske temelje univerzalnog Božjeg zakona. Onakva kakva se javlja na svijetu poput Urantije, priroda nikako ne može biti prihvatljiv izražaj, istinsko predočenje ili vjerna predstava svemudrog i beskonačnog Boga.

Na vašem svijetu, priroda je nastala tako što su zakoni savršenstva uvjetovani i ograničeni evolutivnim planovima lokalnog svemira. Kakva je greška obožavati prirodu zbog toga što je u ograničenom, uvjetovanom smislu prožeta Bogom, što predstavlja fazu univerzalne i stoga božanske moći! Priroda pored toga predstavlja ispoljenje nezavršenih, neupotpunjenih i nesavršenih tokova razvoja, rasta i napretka svemirskog eksperimenta kozmičke evolucije.

Prividni nedostaci prirodnog svijeta ne govore o istovjetnim nedostacima Božjeg karaktera. Kad god posvjedočite takve nedostatke, znajte da oni nisu ništa drugo nego neminovni zastoji u ispoljenju stalno pokretnog vrtla slikovne predstave beskonačnosti. Upravo zahvaljujući ovim nedostacima, prekidima u ispoljenju savršenosti-neprekidnosti, konačni um materijalnog čovjeka može povremeno uhvatiti u vremenu i prostoru letimični tračak božanske stvarnosti. Čovjekovom evolutivnom umu materijalna ispoljenja božanstvenosti djeluju defektivna jedino zato što čovjek neprestano promatra prirodne pojave materijalnim očima, ljudskom vizijom koja nije pojačana bilo morontija motom ili otkrivenjem, koje je zamjena mote na svjetovima vremena.

I priroda je nagrđena, njeno lijepo lice nosi ožiljke, njeno obličje je unakaženo pobunom, nadoličnim ponašanjem i nepromišljenošću ogromnog broja stvorenih bića koja su dio prirode, ali koja su izazvala njeno razobličjenje u vremenu. Ne, priroda nije Bog. Priroda ne može biti predmet obožavanja.

3. BOŽJI NAPROMJENLJIVI KARAKTER

Čovjek je tako dugo držao da je Bog poput njega. Bog nije, nikada nije bio niti će ikad biti ljubomoran na čovjeka ili na bilo koje drugo biće u svemiru nad svemirima. Budući da znate da je Sin Stvoritelj namjeravao učiniti čovjeka vladarom zemlje i remek-djelom planetarne tvorevine, možete zamisliti kako je bijedno i ništavno vidjeti čovjeka opsjednutog vlastitim niskim strastima ili pogetog pred idolima od drveta, kamena, zlata i sebične ambicije--takvi prizori navode Boga i njegove Sinove na ljubomoru ne na čovjeka, već prije zbog čovjeka.

The eternal God is incapable of wrath and anger in the sense of these human emotions and as man understands such reactions. These sentiments are mean and despicable; they are hardly worthy of being called human, much less divine; and such attitudes are utterly foreign to the perfect nature and gracious character of the Universal Father.

Much, very much, of the difficulty which Urantia mortals have in understanding God is due to the far-reaching consequences of the Lucifer rebellion and the Caligastia betrayal. On worlds not segregated by sin, the evolutionary races are able to formulate far better ideas of the Universal Father; they suffer less from confusion, distortion, and perversion of concept.

God repents of nothing he has ever done, now does, or ever will do. He is all-wise as well as all-powerful. Man's wisdom grows out of the trials and errors of human experience; God's wisdom consists in the unqualified perfection of his infinite universe insight, and this divine foreknowledge effectively directs the creative free will.

The Universal Father never does anything that causes subsequent sorrow or regret, but the will creatures of the planning and making of his Creator personalities in the outlying universes, by their unfortunate choosing, sometimes occasion emotions of divine sorrow in the personalities of their Creator parents. But though the Father neither makes mistakes, harbors regrets, nor experiences sorrows, he is a being with a father's affection, and his heart is undoubtedly grieved when his children fail to attain the spiritual levels they are capable of reaching with the assistance which has been so freely provided by the spiritual-attainment plans and the mortal-ascension policies of the universes.

The infinite goodness of the Father is beyond the comprehension of the finite mind of time; hence must there always be afforded a contrast with comparative evil (not sin) for the effective exhibition of all phases of relative goodness. Perfection of divine goodness can be discerned by mortal imperfection of insight only because it stands in contrastive association with relative imperfection in the relationships of time and matter in the motions of space.

The character of God is infinitely superhuman; therefore must such a nature of divinity be personalized, as in the divine Sons, before it can even be faith-grasped by the finite mind of man.

Vječni Bog nije u stanju biti ljut i gnjevan onako kako ljudi doživljavaju ove emocije i shvaćaju ove reakcije. Ovi osjećaji su bijedni i prezreni; oni gotovo nisu vrijedni da ih se nazove ljudskim, a kamoli božanskim; i takvi stavovi su posve strani savršenoj prirodi i milostivnom karakteru Oca Svih.

Mnoge, mnoge teškoće smrtnika Urantije pri pokušaju razumijevanja Boga proizlaze iz dalekosežnih posljedica Luciferove pobune i Kaligastijinog izdajstva. Na svjetovima koji nisu bili izolirani grijehom, evolutivne rase imaju sposobnost izgradnje boljih ideja o Ocu Svih; one pate od manje pojmovne zbrke, iskrivljenosti i izopačenja.

Bog ne žali ni zbog čega što je ikad učinio, ikad čini ili će ikad učiniti. On je svemudar i svemoćan. Čovjekova mudrost proizrasta iz teškoća i grešaka ljudskog iskustva; Božja mudrost se sastoji od bezuvjetnog savršenstva njegovog beskonačnog kozmičkog uvida i ovo božansko predznanje uspješno usmjerava stvaralačku slobodnu volju.

Dok ni jedno djelo Oca Svih ne izaziva patnju i kajanje, stvorena bića obdarena voljom koja predstavljaju rezultat planova i stvaralačkog čina Božjih Stvaralačkih ličnosti prostranih svemira, svojim nesrećnim izborom često izazivaju emocije božanske patnje u ličnostima svojih Stvaralačkih roditelja. Ali premda Otac ne činiti greške, premda ništa ne žali i ne doživljava patnju, on svedjedno predstavlja biće puno roditeljske brizi i nesumnjivo žalosnog srca kad njegova djeca ne uspiju dostići duhovne razine koje su u stanju doći koristeći darežljivu pomoć planova za duhovno postignuće i utvrđenih metoda smrtničkog uspona svemirima.

Konačni um vremena ne može shvatiti Očevu beskonačnu dobrotu; stoga se ovom umu uvijek mora ponudi kontrast između dobrog i komparativno zlog (ne grijeha), kako bi se djelotvorno predočile sve faze relativne dobrote. Nesavršeni smrtnički uvid može prepoznati savršenstvo božanske dobrote jedino zato što u odnosima vremena i materije koji vladaju u kretnjama prostora, ovo savršenstvo stoji u kontrastivnom odnosu s relativnim nesavršenstvom.

Božji karakter je beskonačno nadljudski; stoga se ova priroda božanstvenosti prvo mora personificirati, upravo kako je personificirana u božanskim Sinovima, kako bi je čovjekov konačni um mogao vjerom shvatiti.

4. THE REALIZATION OF GOD

God is the only stationary, self-contained, and changeless being in the whole universe of universes, having no outside, no beyond, no past, and no future. God is purposive energy (creative spirit) and absolute will, and these are self-existent and universal.

Since God is self-existent, he is absolutely independent. The very identity of God is inimical to change. "I, the Lord, change not." God is immutable; but not until you achieve Paradise status can you even begin to understand how God can pass from simplicity to complexity, from identity to variation, from quiescence to motion, from infinity to finitude, from the divine to the human, and from unity to duality and triunity. And God can thus modify the manifestations of his absoluteness because divine immutability does not imply immobility; God has will--he is will.

God is the being of absolute self-determination; there are not limits to his universe reactions save those which are self-imposed, and his freewill acts are conditioned only by those divine qualities and perfect attributes which inherently characterize his eternal nature. Therefore is God related to the universe as the being of final goodness plus a free will of creative infinity.

The Father-Absolute is the creator of the central and perfect universe and the Father of all other Creators. Personality, goodness, and numerous other characteristics, God shares with man and other beings, but infinity of will is his alone. God is limited in his creative acts only by the sentiments of his eternal nature and by the dictates of his infinite wisdom. God personally chooses only that which is infinitely perfect, hence the supernal perfection of the central universe; and while the Creator Sons fully share his divinity, even phases of his absoluteness, they are not altogether limited by that finality of wisdom which directs the Father's infinity of will. Hence, in the Michael order of sonship, creative free will becomes even more active, wholly divine and well-nigh ultimate, if not absolute. The Father is infinite and eternal, but to deny the possibility of his volitional self-limitation amounts to a denial of this very concept of his volitional absoluteness.

God's absoluteness pervades all seven levels of universe reality. And the whole of this absolute nature is subject to the relationship of the Creator to his universe creature family. Precision may characterize trinitarian justice in the universe of universes, but in all his vast family relationship with the creatures of time the God of universes is governed by divine sentiment. First and last--eternally--the infinite God is a Father. Of all the possible titles by which he might appropriately be known, I have been

4. SPOZNAJA BOGA

Bog je jedino nepokretno, samosadržano i nemijenjajuće biće u cijelom kozmosu nad kozmosima, koje nema spoljašnjosti, vanjštine, prošlosti ili budućnosti. Bog je svrsishodna energija (stvaralački duh) i apsolutna volja-- samopostojeći i univerzalni.

Kako je samopostojeći, Bog je apsolutno neovisan. Sam Božji identitet se protivi promjeni. "Ja, Bog, ne mijenjam se." Bog je nepromjenljiv; ali dok ne dostignete Rajski status, nećete ni izdaleka razumjeti kako Bog može proći od jednostavnosti do složenosti, od očuvanja identiteta do varijacije, od nepomičnosti do kretanja, od beskonačnog do konačnog, od božanskog do ljudskog i od jedinstva do dualiteta i trojedinstva. I Bog može ovako izmijeniti ispoljenja svoje apsolutnosti zbog toga što božanska nepromjenljivost ne podrazumijeva nepokretnost; Bog ima volju--on je volja.

Bog je biće apsolutnog samoopredjeljenja; nad njegovim kozmičkim reakcijama vladaju jedino ograničenja koja je sam nametnuo i na njegova djela koja su rezultat slobodne volje, utječu jedino ona božanska svojstva i savršene osobine koje su neodvojivo dio njegove vječne prirode. Bog se stoga odnosi prema svemiru kao biće vrhunske dobrote koje posjeduje slobodnu volju stvaralačke beskonačnosti.

Otac-Absolut je stvoritelj centralnog i savršenog svemira i Otac svih drugih Stvoritelja. Dok Bog dijeli ličnost, dobrotu i brojne druge osobine s ljudima i drugim bićima, beskonačnost volje pripada jedino njemu. Bog je ograničen u svojim stvaralačkim djelima jedino nazorima svoje vječne prirode i odlukama svoje beskonačne mudrosti. Bog osobno bira jedino to što je beskonačno savršeno, što objašnjava visoko savršenstvo centralnog svemira; i dok Sinovi Stvoritelji u potpunosti dijele njegovu božanstvenost, pa čak i neke faze njegove apsolutnosti, oni nisu u cjelosti ograničeni najvišom mudrošću koja upravlja beskonačnošću Očeve volje. Stoga, u slučaju sinova Mihaelovog reda, stvaralačka slobodna volja postaje još aktivnija, potpuno božanska i gotovo ultimna, ako ne i apsolutna. Otac je beskonačan i vječan, ali oporeći da mu to daje mogućnost svojevoljnog ograničenja vlastitog djelovanja znači oporeći sam koncept apsolutnosti njegove volje.

Božja apsolutnost prožima svih sedam razina kozmičke stvarnosti. I sva je ova apsolutna priroda podređena odnosu Stvoritelja prema njegovoj kozmičkoj obitelji stvorenih bića. Dok preciznost može biti svojstvena trinitarnoj pravdi svemira nad svemirima, pri cijelom Božjem opsežnom obiteljskom odnosu naspram stvorenih bića vremena, Bog svemira slijedi božansku emociju. Na početku i na kraju--vječno--beskonačni Bog je Otac. Od svih mogućih prikladnih naziva,

instructed to portray the God of all creation as the Universal Father.

In God the Father freewill performances are not ruled by power, nor are they guided by intellect alone; the divine personality is defined as consisting in spirit and manifesting himself to the universes as love. Therefore, in all his personal relations with the creature personalities of the universes, the First Source and Center is always and consistently a loving Father. God is a Father in the highest sense of the term. He is eternally motivated by the perfect idealism of divine love, and that tender nature finds its strongest expression and greatest satisfaction in loving and being loved.

In science, God is the First Cause; in religion, the universal and loving Father; in philosophy, the one being who exists by himself, not dependent on any other being for existence but beneficently conferring reality of existence on all things and upon all other beings. But it requires revelation to show that the First Cause of science and the self-existent Unity of philosophy are the God of religion, full of mercy and goodness and pledged to effect the eternal survival of his children on earth.

We crave the concept of the Infinite, but we worship the experience-idea of God, our anywhere and any-time capacity to grasp the personality and divinity factors of our highest concept of Deity.

The consciousness of a victorious human life on earth is born of that creature faith which dares to challenge each recurring episode of existence when confronted with the awful spectacle of human limitations, by the unfailing declaration: Even if I cannot do this, there lives in me one who can and will do it, a part of the Father-Absolute of the universe of universes. And that is "the victory which overcomes the world, even your faith."

5. ERRONEOUS IDEAS OF GOD

Religious tradition is the imperfectly preserved record of the experiences of the God-knowing men of past ages, but such records are untrustworthy as guides for religious living or as the source of true information about the Universal Father. Such ancient beliefs have been invariably altered by the fact that primitive man was a mythmaker.

One of the greatest sources of confusion on Urantia concerning the nature of God grows out of the failure of your sacred books clearly to distinguish between the personalities of the Paradise Trinity and between Paradise Deity and the local universe creators and administrators. During the past dispensations of partial understanding, your priests and prophets failed clearly to differentiate between Planetary Princes,

primio sam uputu da govorim o Bogu sve tvorevine kao Ocu Svih.

Ispoljenjima slobodne volje u Bogu Ocu ne upravljaju bilo moć ili puki intelekt; božanska ličnost je definirana kao biće duha koje sebe ispoljava u svemirima u vidu ljubavi. Stoga, pri svim svojim osobnim odnosima sa stvaralačkim ličnostima svemira, Prvi Izvor i Centar je uvijek i dosljedno brižni Otac. Bog je Otac u najvišem smislu riječi. On je vječno motiviran savršenim idealizmom božanske ljubavi i ova se nježna priroda najsnažnije ispoljava i nalazi najveće zadovoljstvo pružajući i primajući ljubav.

U znanosti, Bog je Prvi Uzrok; u religiji je sveopći i brižni Otac; u filozofiji je jedino biće koje postoji samo po sebi, koje zbog vlastite egzistencije ne ovisi o bilo kom drugom biću, ali koje dobrotvorno prenosi stvarnost egzistencije na sve druge stvari i sva druga bića. Ali jedino otkrivenje može pokazati da su Prvi Uzrok znanosti i samopostojeće Jedinstvo filozofije jedan te isti Boga religije koji je pun milosti i dobrote i koji je garancija vječnog života njegove zemaljske djece.

Dok žudno težimo konceptu Beskonačnog, to što obožavamo je doživljaj-ideja Boga, naša sposobnost posvudašnjeg i svakovremenog shvaćanja ličnosti i božanskih osobina našeg najvišeg koncepta Božanstva.

Svijest pobjedničkog ljudskog života na zemlji izrasta iz te vjere stvorenog bića koja se, suočena s bolnom spoznajom ljudskih ograničenja, usuđuje prkositi svakoj novoj epizodi egzistencije tom čvrstom i pouzdanom izjavom: I ako ja to nisam u stanju učiniti, u meni živi onaj koji može i hoće, dio Oca-Absoluta svemira nad svemirima. I to je "ono što pobjeđuje svijet, čak i vašu vjeru."

5. ZABLUDE O BOGU

Dok religiozna tradicija predstavlja nasavršeno očuvanu zabilješku drevnih iskustava ljudi koji su poznavali Boga, takvi zapisi nisu pouzdani kao vodiči religioznog življenja ili izvor istinske informacije o Ocu Svih. Na takva je prastara vjerovanja bez izuzetka utjecala činjenica da je primitivni čovjek bio sklon mitološkim sanjarenjima.

Jedan od najbitnijih izvora pometnje koja vlada Urantijom vezano uz pitanje Božje prirode proizlazi iz činjenice da vaše svete knjige ne uviđaju jasnu razliku između individualnih ličnosti Rajskog Trojstva, kao ni razliku između Rajskog Božanstva i stvoritelja i administrativnih upravitelja lokalnog svemira. Za prošlih dispencijacija koje su vodile djelomičnom razumijevanju, vaši svećenici i proroci

System Sovereigns, Constellation Fathers, Creator Sons, Superuniverse Rulers, the Supreme Being, and the Universal Father. Many of the messages of subordinate personalities, such as Life Carriers and various orders of angels, have been, in your records, presented as coming from God himself. Urantian religious thought still confuses the associate personalities of Deity with the Universal Father himself, so that all are included under one appellation.

The people of Urantia continue to suffer from the influence of primitive concepts of God. The gods who go on a rampage in the storm; who shake the earth in their wrath and strike down men in their anger; who inflict their judgments of displeasure in times of famine and flood--these are the gods of primitive religion; they are not the Gods who live and rule the universes. Such concepts are a relic of the times when men supposed that the universe was under the guidance and domination of the whims of such imaginary gods. But mortal man is beginning to realize that he lives in a realm of comparative law and order as far as concerns the administrative policies and conduct of the Supreme Creators and the Supreme Controllers.

The barbarous idea of appeasing an angry God, of propitiating an offended Lord, of winning the favor of Deity through sacrifices and penance and even by the shedding of blood, represents a religion wholly puerile and primitive, a philosophy unworthy of an enlightened age of science and truth. Such beliefs are utterly repulsive to the celestial beings and the divine rulers who serve and reign in the universes. It is an affront to God to believe, hold, or teach that innocent blood must be shed in order to win his favor or to divert the fictitious divine wrath.

The Hebrews believed that "without the shedding of blood there could be no remission of sin." They had not found deliverance from the old and pagan idea that the Gods could not be appeased except by the sight of blood, though Moses did make a distinct advance when he forbade human sacrifices and substituted therefor, in the primitive minds of his childlike Bedouin followers, the ceremonial sacrifice of animals.

The bestowal of a Paradise Son on your world was inherent in the situation of closing a planetary age; it was inescapable, and it was not made necessary for the purpose of winning the favor of God. This bestowal also happened to be the final personal act of a Creator Son in the long adventure of earning the experiential sovereignty of his universe. What a travesty upon the infinite character of God! this teaching that his fatherly heart in all its austere coldness and hardness was so untouched by the misfortunes and sorrows of his creatures that his tender mercies were not forthcoming until he saw his blameless Son bleeding and dying upon the cross of Calvary!

nisu uspjeli uočiti jasnu razliku između Planetarnih Knezova, Suverenih Vladara Sistema, Očeva Zviježđa, Sinova Stvoritelja, Vladara Nadsvemira, Vrhovnog Bića i Oca Svih. Mnoge poruke podređenih ličnosti, kao recimo Nositelja Života i različitih redova anđela, su u vašim zapisima protumačene kao Božje. U svojim religioznim shvaćanjima, žitelji Urantije su dalje zamijenili Oca Svih s ličnostima Božjih suradnika, tako da su svi uključeni pod jedan naziv.

Žitelji Urantije još uvijek pate od utjecaja primitivnih ideja o Bogu. Bogovi koji bijesne kao oluja, koji tresu zemlju u srdžbi i obaraju čovjeka u bijesu, koji dosuđuju muke u vremenima gladi i poplava--ovo su bogovi primitivne religije; ovo nisu Bogovi koji žive i upravljaju u svemirima. Takvi koncepti su ostavštine iz vremena kad je čovjek vjerovao da svemirom upravljaju i vladaju hirovi takvih izmišljenih bogova. Ali smrtni čovjek počinje spoznavati da živi u svijetu kojim vlada određena mjera zakonitosti i reda u pogledu utvrđenih administrativnih metoda i djelovanja Vrhovnih Stvoritelja i Vrhovnih Upravitelja.

Čovjekova primitivna ideja da je potrebno umiriti ljutog Boga, odobrovoljiti uvrijeđenog Boga ili pridobiti naklonost Božanstva polaganjem žrtava, samokažnjavanjem ili čak prolijevanjem krvi, predstavlja primitivnu i djetinjastu religiju, filozofiju koja nije vrijedna prosvjetljenog doba znanosti i istine. Takva vjerovanja su doslovce ogavna nebeskim bićima i božanskim vladarima koji služe i vladaju u svemirima. Vjerovanje, držanje ili učenje da se mora proliti nevina krv kako bi se stekla naklonost ili odvratio navodni božanski gnijev, predstavljaju uvredu Bogu.

Židovi su vjerovali da "bez prolijevanja krvi nema oproštenja." Postali su žrtve stare poganske ideje da čovjek može umiriti Bogove jedino prolijevanjem krvi, unatoč tome što je Mojsije postigao značajan korak naprijed kad je zabranio žrtvovanje ljudi i kad je u primitivnim umovima svojih djetinjastih beduinskih učenika, na njegovo mjesto postavio ceremonijalno žrtvovanje životinja.

Darivanje Rajskog Sina je bilo dio završetka jednog planetarnog doba; bilo je neizbježno i nije služilo kao način da se zadobije Božja naklonost. Ovo darivanje je pored toga bilo zaključni osobni čin Sina Stvoritelja u njegovoj dugoj pustolovini kojom je zaslužno stekao iskustvenu vlast nad svojim svemirom. Kakvo je to sknavljenje Božjeg beskonačnog karaktera (!) učiti da je njegovo očinsko srce u svojoj okorjeloj hladnoći i tvrdoći bilo tako neumoljivo da ga se nisu dojmile nesreće i patnje njegovih stvorenja i da ništa nije probudilo njegovu nježnu milost sve dok nije vidio kako njegov nevini Sin krvari i umire na kalvarskom križu!

But the inhabitants of Urantia are to find deliverance from these ancient errors and pagan superstitions respecting the nature of the Universal Father. The revelation of the truth about God is appearing, and the human race is destined to know the Universal Father in all that beauty of character and loveliness of attributes so magnificently portrayed by the Creator Son who sojourned on Urantia as the Son of Man and the Son of God.

[Presented by a Divine Counselor of Uversa.]

Ali žitelji Urantije se trebaju riješiti ovih prastarih grešaka i poganskih predrasuda u vezi prirode Oca Svih. Otkrivenje istine o Bogu još uvijek traje i ljudskoj rasi je suđeno da upozna Oca Svih i svu ljepotu karaktera i nježnost osobina koje je Sin Stvoritelj tako veličanstveno predočio za svog boravka na Urantiji u liku Sina Čovječjeg i Sina Božjeg.

[Predstavio Božanski Savjetnik Uverse.]

